

ת"פ 45733/12/19 - מדינת ישראל נגד איאס אבו גוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 45733-12-19 מדינת ישראל נ' אבו גוש

לפני בעניין:	כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גל נשרים ועו"ד אריאלה נבון מפרקליטות מחוז י-ם (פלילי)
נגד		
הנאשם	איאס אבו גוש ע"י ב"כ עו"ד עאטף פרחאת	

גזר דין

- (1) ביום 21.3.2021 הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון ועל-יסוד הודאתו, בביצוע עבירות של תקיפה שגורמת חבלה ממשית, עבירה לפי סעיף 380 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 בחוק המוזכר.
- (2) לפי האישום המתוקן שהוגש במסגרת ההסדר, ביום 5.4.2018 נקרא צוות מד"א לבדוק את הנאשם בתחנת משטרת הראל (להלן: "התחנה"). לאחר שנבדק, היה הנאשם מחוץ לחדר החקירות בתחנה. כי אז, מפקד המשמרת ביקש מהשוטר רובר מזאוי (להלן: "השוטר רובר" או "השוטר"), להכניס את הנאשם שהיה אז כבול בידיו וברגליו, לתחנה, לאחר שהנאשם החל לדבר עם אנשים מחוצה לה. השוטר רובר ביקש מהנאשם להיכנס לתחנה מספר פעמים, אך זה סירב וצעק על השוטר. בשלב זה ניסה השוטר להובילו לתוך התחנה, ובתוך כך הוא משך בידו תוך שהנאשם מתנגד לכך. לפני הכניסה ליומן התחנה, הנאשם החל לצעוק על השוטר רובר, דחף אותו ופגע באמצעות ראשו באפו של השוטר. כתוצאה מכך, נגרמה לשוטר חבלה ממשית באפו.
- (3) הוסכם בין הצדדים בהסדר הטיעון, כי המאשימה לא תתנגד להגשת תסקיר וכי הצדדים יטענו באופן חופשי לעניין העונש. עוד הוסכם, כי בתיאור האירועים בגינם מורשע הנאשם, לא יחרגו הצדדים מעובדות האישום המתוקן, לא יסתרו אותו ולא יוסיפו עליהן. כמו כן, הוסכם כי הנאשם יהיה רשאי להגיש מסמכים רפואיים בנוגע לטיפול שקיבל ביום האירוע.
- (4) הצדדים טענו לעונש בשני דיונים, ביום 3.10.2021 וביום 29.12.2021 (שבו שמעתי גם את דברי הנאשם). בנוסף, הוכנו בעניינו תסקיר של שירות המבחן מיום 1.8.2021 (התסקיר), וכן חוות דעת של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר (שב"ס) מיום 15.12.2021, לרבות חוות דעת משלימה מיום 17.2.2022 (להלן יחד: "חוות הדעת"). כמו כן, הוגשו מטעם הצדדים ראיות לעונש, לרבות הצהרת נפגע עבירה, הכל כפי שאדון בכך בהמשך.

תסקיר שירות המבחן

- (5) כעולה מהתסקיר - בתמצית ותוך שמירה על צנעת הפרט - הנאשם גדל במשפחה קשת יום ואשר מונה מספר אחים. חלק מבני המשפחה סובלים ממצוקות ומאתגרים בריאותיים וזו לא היוותה עבורו מקור תמיכה ולא העניקה לו תחושת ביטחון בסיסית. אביו נפטר. הנאשם קשור לאמו. הוא לא השלים את כל שנות הלימוד ובצעירותו החל להסתבך בפלילים עקב נשירתו ממערכת החינוך. בשנת 2014 הוא נישא ונולדו לו שתי בנות. ואולם, עקב מאסר קודם שריצה, הוא התגרש מאשתו ונהיה האפוטרופוס היחיד והמשמורן לבנותיו. הנאשם לא היה יציב בתעסוקתו וכיום אינו עובד.
- (6) לנאשם עבר פלילי שכלל ריצוי מאסר בפועל. ביחס לעבירה מושא האישום דנן, הוא נטל אחריות "חלקית" וחש שנעשה לו עוול, אך לצד זאת הוא גם מביע חרטה ומבין שהיה עליו לפעול באופן שונה. הוא תולה את התנהגותו האימפולסיבית ברקע המשפחתי והאישי המורכבים. שירות המבחן התרשם, בין היתר, כי לנאשם "קושי מול דמויות סמכות ומול גורמי אכיפה, בפרט, כאשר חש איום או פגיעה בערך העצמי". עוד צוין, כי "ניכר" שבמצבים בהם מרגיש איום או חוסר אונים, עלול הנאשם לנהוג באופן אימפולסיבי ותוקפני שמסכן אותו ואת הסובבים אותו. אלה מהווים גורמי סיכון להישנות העבירה. מן העבר האחר, השירות התרשם מנכונות הנאשם להשתקם, שיתוף הפעולה שלו עם השירות, העייפות שלו מחיי השוליים והמוטיבציה לזנוח אותם, וכן יכולותיו ודאגותיו לבנותיו, כגורמי סיכוי לשיקומו. לאחר שקלול האמור ותוך מתן דגש על הפן השיקומי, התסקיר בא בהמלצה להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה וכן 100 שעות שירות לתועלת הציבור.

חוות דעת של הממונה

- (7) נוכח עמדתה העונשית (הראשונית) של המאשימה, כאמור, הוכנה חוות דעת לבחינת ההיתכנות לריצוי עונש באמצעות עבודות שירות. כעולה מחוות הדעת מיום 1.3.2022, הנאשם נפגע בעברו ברגלו עקב תאונת דרכים שלאחריה עבר ניתוחים. כיום הוא מתהלך בסיוע קב"ים. בהתבסס על המסמכים הרפואיים שהוצגו ובדיקתו, מצא הממונה כי הנאשם אינו כשיר זמנית מבחינה רפואית לביצוע עבודות שירות.
- (8) בהחלטת מיום 4.1.2022, הוריתי לממונה על בדיקתו שוב של הנאשם ובחינת התאמתו לעבודות שירות חרף מגבלתו הרפואית. הממונה, בחוות דעתו המשלימה מיום 17.2.2022, ציין בן השאר, כי על-יסוד מסמכים רפואיים עדכניים שהעביר הנאשם, אין התייחסות למצב גופני וכי הנאשם אינו יכול לעבוד עם קב"ים. עוד צוין, כי "הנ"ל לא כשיר זמנית עד שתהיה המלצה מהרופא מטפל שיכול לעבוד והמלצה למגבלות". על-יסוד זאת, שב הממונה על מסקנתו לפיה הנאשם אינו כשיר זמנית מבחינה רפואית, ואף לא במגבלות רפואיות, לביצוע עבודות שירות.

עיקרי טענות הצדדים

- (9) המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש, בין השאר ובעיקר, על חומרת האירוע וחומרת העבירה בה הורשע הנאשם. לטענתה, במעשה שבו הוא הורשע, הוא נהג בעזות מצח וללא כל מורא מגורמי האכיפה. הנאשם נשפט בעבר בעבירות אלימות וכלפי שוטרים. בשנת 2014 נגזרו עליו מספר חודשי מאסר אשר החל לנצות

רק בשנת 2018 ביום האירוע מושא האישום, מאחר ולא התייצב קודם לכן לריצוי מאסרו. המאשימה טוענת, כי מתחם הענישה ההולמת נע בין 5 עד 16 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בעברו הפלילי מצד אחד ובנסיבותיו המשפחתיות מצד שני, עתרה המאשימה בהתחלה להשית עליו תשעה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי הולם לקורבן. לאחר שנמצא שהנאשם אינו כשיר לעבודות כאמור, עתה עותרת המאשימה לגזור עליו שישה חודשי מאסר בפועל.

(10) באמצעות המאשימה הוגשה גם כן הצהרה של נפגע עבירה. לפי הצהרת השוטר, עקב הפגיעה בו הוכרה לו נכות רפואית צמיתה באפו על-ידי המוסד לביטוח לאומי (המל"ל).

(11) הנאשם - באמצעות בא-כוחו עו"ד ע' פרחאט - טוען מנגד, בין השאר ובעיקר, כי יש לנהוג בנאשם במידת הרחמים תוך סטייה ממתחם הענישה ההולמת, זאת בהתחשב במספר שיקולים. הראשון: הנאשם נטל אחריות מלאה על המעשה. השני: האירוע לא היה מתוכנן. השלישי: יש להתחשב בנסיבות ביצוע העבירה לפיהן, הנאשם ביצע את אשר ביצע כאשר היה כבול ואזוק ובתוך כך הוא "נמשך" על-ידי השוטר, כך שיש ליתן את הדעת לסיטואציית המשיכה על משמעויותיה. הרביעי: לעניין הנזק שנגרם לשוטר, יש להיצמד ללשון כתב האישום כפי שהוסכם בהסדר הטיעון. החמישי: הנאשם אינו מצוי בקו הבריאות, מתהלך עם קביים עקב תאונת דרכים שעבר ופגיעה משמעותית ברגלו. מסמכים רפואיים רבים מעידים על כך. השישי: לנאשם אין מקור פרנסה. השביעי: נסיבות משפחתיות לפיהן הנאשם הוא גרוש ומגדל לבד את שתי בנותיו הקטנות שתלויות בו. אחת מהן היא בעלת צרכים מיוחדים.

(12) בא-כוח הנאשם גורס, כי בנסיבות העניין, יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל עונש שיקומי, שכן כל עונש אחר שיוטל על הנאשם, אפילו כולל עבודות שירות, יפגע בו בצורה בלתי מידתית.

(13) בדיון מיום 29.12.2021 שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו. לדבריו, בין השאר ובעיקר, הוא אינו מתנער מכל אחריות על המעשה. מאז, הוא עושה חשבון נפש על מנת שלא ידרדר את חייו שוב לנקודות שפל. לנאשם נסיבות חיים קשות. כיום הוא מוגבל בתנועתו נוכח מגבלתו הרפואית. כמו כן, הוא מגדל לבד את שתי בנותיו שתלויות רק בו וממלא אחר כל הצרכים שלהן. כל הרחקה שלו מהן, תפגע בהן קשות והן למעשה יהיו "שותפות לעונש", מאחר ואין לו משפחה ואין רשויות שיכולות לתמוך בו ובמשפחתו. לדבריו: "מגיע לתת לי הזדמנות לתת לי תמיכה לעודד אותי".

דיון והכרעה

(14) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. לפי סעיף 40ג(א), לקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט "יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", ולפי סעיף 40ג(ב) "בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה...".

(15) תחילה לעניין הערכים המוגנים שבא האיסור בדיון להגן עליהם. אין להכביר במילים ביחס לכך שהפעלת

אלימות היא מעשה אסור בדין, פסול חברתית וגם מכוער, שפוגע בביטחון האישי והבסיסי של הקורבן, שלווה נפשו ושלמות גופו, כל זאת לצד העלבון וההשפלה שיכולים גם ללוות מעשה זה ולגרום לפגיעה רגשית ונפשית אצל הקורבן.

(16) נכון, כל מעשה ומעשה נבחן לגופו, ונסיבות מקרהו של פלוני מובחנות מנסיבות מקרהו של אלמוני. ואולם, כמכלול, "יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות" [ע"פ 8991/10 יעקב מכבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.10.2011)]. עוד על הצורך בענישה מרתיעה להתמודדות עם נגע האלימות, ראו והשוו: ע"פ 6277/20 קנאו דניאל היילי נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (24.3.2021); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.8.2007)

(17) חומרת העבירה עולה במורכבות שלה שעה שמדובר בתקיפת אנשי מדים תוך מילוי תפקידם לשמירה על ביטחון הציבור והסדר הציבורי. תקיפת שוטר תוך שהוא ממלא את תפקידו הציבורי, היא גם פגיעה באושיות שלטון החוק. על כך נאמר: "מעשיהם של המערערים, שכללו איומים ותקיפה של שוטרים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, הינם בבחינת התנהגות פלילית חמורה ושלוחת כל רסן אשר קוראת תיגר על אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מופגנת מנורמות ההתנהגות הראויות שיש להקפיד עליהן" [ע"פ 8704/08 סמי הייב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.4.2009); ראו גם: 9878/09 מדינת ישראל נ' רמי מוסא (20.9.2010)]. בע"פ 3236/98 מוחי אבו דריס נ' מדינת ישראל (28.7.1998), נאמר בין היתר:

"השופט המלומד הצביע על חומרתן היתירה של העבירות בהן הורשעו הנאשמים. אכן - כך כתב השופט המלומד - פגיעותיהם של השוטרים לא היו חמורות, ובידי הנאשמים לא היו כלי חבלה, אך מנגד: "מה שנראה בעיני חמור ומחריד כאחד הוא עצם הרעיון שאזרחים מרשים לעצמם לתקוף שוטרים במהלך מילוי תפקידם, לא בשל מעשה התגרות או מעשה בלתי חוקי שעשו השוטרים, אלא בשל עצם העובדה שהשוטרים רצו לבצע את תפקידם. שוטרי משטרת ישראל נמצאים בחזית המאבק בפשע, לרוב בגופם ממש. לעתים הם מסכנים את חייהם ברצותם למלא את תפקידם כראוי. ביקורת שגרתית של שוטרי סיור ביחס למכונית חשודה היא דבר יום ביומו, ואין להעלות על הדעת שינסו להפריעה באמצעים אלימים הפוגעים בגופם של השוטרים ומסכנים את בריאותם"

(18) אשר לנסיבות ביצוע העבירות: כפי שהודה בכך הנאשם, בעודו כבול ברגליו וידיו מחוץ לתחנה, חרף קריאות השוטר כי ייכנס לתחנה זאת לפי הוראת מפקד המשמרת, הנאשם סירב לכך, ולא רק. הוא צעק על השוטר ולאחר מכן עת זה משך אותו בידו כדי להכניסו פנימה, הנאשם התנגד לכך, "דחף" את השוטר "ופגע באמצעות ראשו באפו של השוטר רובר". הנאשם גרם לשוטר חבלה ממשית באפו.

(19) לפי הצהרת נפגע עבירה שהוגשה (מוצג מא/1) הפגיעה בשוטר הוכרה על-ידי המל"ל כתאונת עבודה והוענקו לו נכויות זמניות למשך כחצי שנה, וכן נקבעה דרגת נכות צמיתה בשיעור 10% החל מיום 1.1.2019. בהצהרה צוין, בין היתר, כי נגרם לשוטר שבר באף שהוביל לקשיים רפואיים. אכן, בהקשר דנן, עמד הסניגור המלומד בטיעוניו - ובצדק - על כך שיש להיצמד ללשון כתב האישום שאין בו זכר של שבר באף (לעומת כתב האישום המקורי). לפי הסכמת הצדדים בהסדר הטיעון, כזכור, שניהם ייצמדו לעובדות שבכתב האישום המתוקן, לא יוסיפו עליו ולא יסתרו אותו. סבורני כי הפולמוס דנן, אינו מעלה או מוריד לעניין חומרת הפגיעה, זאת משני טעמים; הראשון: כתב האישום מציין באופן ברור ומפורש שלשוטר נגרמה חבלה ממשית באפו

(סעיף 7); השני: לפי מסמכי המל"ל (אשר ביחס אליהם ובכלל, לא נחקר קורבן העבירה), הוקנתה נכות לפי סעיף 69(2)(ב) בתוספת שתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956, שעניינו הפרעות בנשימה דרך האף כתוצאה משינויים בחלל האף. לדידי, אין כאן הרחבה או סטייה. מדובר בחבלה ממשית, כלשון כתב האישום.

(20) במקרה לפנינו, מדובר בנסיבות חמורות הן ברובד המעשה הן ברובד התוצאה. הנאשם ביצע את אשר ביצע במרחב התחנה, ללא כל מרות או מורא לתחנה, לשוטרים ולבטח לא לשוטרי הקורבן, שכל "חטאו" כביכול נעוץ בכך שהוא מילא את תפקידו האכיפתי. הנאשם פעל כפי שפעל תוך שהוא צועק על השוטרים ומתנגד להפצרותו להיכנס לתחנה, בעודו כבול בידיו ורגליו. הסניגור ביקש ליתן את הדעת לסיטואציה זו כנסיבה מקלה עם הנאשם. בעיניי, יש לראות סיטואציה זו מזווית הפוכה דווקא. מהאישום עולה כי רק לאחר שהנאשם סירב לקריאות השוטרים להיכנס, האחרון משך אותו בידו. אין זה בלתי סביר שהתוצאות היו עלולות חלילה להיות חמורות יותר לו לא היה הנאשם כבול כאמור.

(21) עוד אוסיף בנדון, כי בהשוואה לקורבן, מסתבר כי עקב האירוע האמור, וכפי שעולה מהמסמכים שהציג הסניגור (גיליון שחרור ממיון מיום 5.4.2018), הנאשם הופנה למיון, ככל הנראה לבקשתו, זאת עקב "חבלת ראש" לטענתו. ברם, לאחר בדיקתו שם, לא נמצא אצלו כל ממצא חריג והוא שוחרר מהמחלקה הניוירוכירורגית "במצב טוב". אשר לרגלו, הומלץ לו על מנוחה ורגל מורמת.

(22) התנהגות הנאשם אפוא היא מסוכנת, בלתי מרוסנת ויש בה הבעת זלזול מופגן במשטרה ובשוטריה, תוך כדי פגיעה גופנית חמורה וזלזול בשוטרי הספציפי.

(23) אשר למדיניות הענישה הנהוגה: תוך השוואה למקרים בהם נדונו העבירות מושא האישום, לעתים בצירוף עבירות נוספות, נראה כי מנעד הענישה הוא רחב מאוד ונע בין מספר חודשי מאסר ברף התחתון ועד כשנה וחצי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

[ראו והשוו: רע"פ 4648/21 בנימין פרידמן נ' מדינת ישראל (6.7.2021); ע"פ 8/16 אברהם חירי נ' מדינת ישראל (16.8.2016); רע"פ 2065/14 מחמד אבו מדיג נ' מדינת ישראל (9.6.2014); ע"פ 6040/13 מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן (19.3.2014); רע"פ 6544/08 שלום ברדוגו נ' מדינת ישראל (28.7.2008); רע"פ 2324/05 יניב פרץ נ' מדינת ישראל (16.6.2005); ע"פ (המחוזי - ים) 28206-03-19 אייל טובול נ' מדינת ישראל (29.5.2019); ע"פ (המחוזי - ים) 44062-10-16 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2017); ע"פ (המחוזי - חיפה) 5020-03-15 ירון וייס נ' מדינת ישראל (15.10.2015); ע"פ 4943/15 שמעון זיתוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015) שדן בערעור על גזר הדין בת.פ. (המחוזי - נצרת) 7528-01-15 מדינת ישראל נ' שמעון זיתוני (18.6.2015).]

(24) לאחר שנתתי את דעתי לכל האמור לעיל, קובע בזאת כי מתחם הענישה ההולמת ביחס לעבירות מושא האישום נע בין מספר חודשי מאסר שיכול ורוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

(25) אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: הנאשם נטל אחריות על מעשיו ללא הצורך בשמיעת עדים, לרבות עדות השוטר המותקף, על כל החיסכון בזמנם של הצדדים וזמנו של בית המשפט. התסקיר ציין כי נטילת האחריות היא חלקית מאחר ולצד החרטה שהביע, הוא סבור כי נעשה לו עוול. הנאשם ביקש כי תינתן לו הזדמנות להשתתף, והתסקיר אף עומד על גורמי הסיכוי לשיקום. ברם, הנאשם (בן 40 כיום) לא הניח לפני בית המשפט תשתית מניחה את הדעת לפיה הוא החל מאז מאסרו הקודם משנת 2018 בהליך מקצועי ומוחשי לשיקום. בכל אופן, ככל שלנאשם לא היו מאז סיבוכים נוספים עם הדין הפלילי, יש לברך על כך. בנוסף, ככל שהנאשם ביכולתו האישיות, פעל ופועל לזנוח את דרך האלימות, גם על זאת יש לברכו ולאחל לו הצלחה.

(26) זאת ועוד, נתתי את דעתי למצבו הבריאותי של הנאשם (מתנייד באמצעות קביים) וכפי שעולה מהמסמכים הרפואיים הרבים שהציג בא-כוחו. נזכיר, הנאשם לא נמצא כשיר לביצוע עבודות שירות בשל כך. כמו כן, נתתי את דעתי לקשייו המשפחתיים ונסיבותיו האישיות, הכל כפי שפורט בתסקיר ועלה מדברי הנאשם ובא-כוחו, בפרט, העובדה לפיה הוא הורה משמורן, חד-הורי, לשתי ילדות קטנות אשר אחת מהן סובלת ממורכבות חינוכית מסוימת (כפי שעולה ממוצג נ/1 ומסמך שהוגש ביום 6.3.2022). בהקשר אחרון זה, לא התרשמתי כי מדובר בצרכים מיוחדים במובן של מוגבלות או נכות רפואית, אלא בצרכים כאלה שהם קשיים חינוכיים שמצריכים התמודדות באמצעות מסגרת או מתכונת לימודית מיוחדת.

(27) מנגד, נתתי את דעתי לעברו הפלילי של הנאשם (כפי שעולה ממוצג מא/2), שכולל הרשעות בעבירות אלימות לרבות כלפי שוטרים. כך למשל: הנאשם הורשע בשנת 2014 בביצוע עבירות איומים, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו וכן בהפרעת שוטר במילוי תפקידו. עקב זאת, נגזרו על הנאשם מאסר בפועל וענישה נלווית. עונש זה החל הנאשם לִכְצוֹת רק בשנת 2018. בנוסף, בשנת 2009, הוא הורשע בשני תיקים בהחזקת מקום להימורים. בשנת 2008, הוא הורשע בביצוע עבירות איומים. עוד באותה שנה, הוא הורשע בביצוע עבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפה סתם וכן בהחזקת אגרופן או סכין. בשנת 2004 הוא הורשע בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש. בשנת 2003 הורשע בריבוי עבירות שכוללות תקיפת שוטר ועוד מספר עבירות אלימות. התדפיס כולל למעלה מ-10 הרשעות.

(28) כפי שניתן להתרשם, עברו הפלילי של הנאשם הוא רלבנטי ומכביד. אמנם יש לזקוף כנסיבות מקלות את נסיבותיו האישיות, בפרט מצבו האישי והרפואי, שמצדיקות את מידת הרחמים במידה רבה. אך מנגד, לא ניתן להתעלם מחומרת התנהגותו, מעברו האמור, ומכאן נדרשת בעיני ענישה מוחשית ומרתיעה מאחר ונראה כי לנאשם קיים קושי ממשי מול דמויות סמכות וגורמי אכיפה, ולמעשה עברו מלמד - כפי שהתסקיר גם מעיד על כך - כי עת הוא נקלע למצבים שבהם הוא "מרגיש איום או חוסר אונים עלול לפעול באופן אימפולסיבי ותוקפני שמסכן אותו ואת הסובבים אותו". התנהגות הנאשם כלפי השוטר במרחב התחנה, בעיניי, אינה מהווה רק מעשה תקיפה גופנית גרידא (ונניח בצד את חומרת הפגיעה), אלא שיש בה ביטוי לאלימות שלוחת רסן כלפי אנשי האכיפה ושלטון החוק, תוך הבעת זלזול מופגן והשפלת הקורבן בין כאדם בין כשוטר. דומה כי הנאשם שהושתו עליו עונשים רבים בעבר, טרם הפנים את חומרת הדין.

(29) כזכור, המאשימה עתרה תחילה לעונש שירוצה בעבודות שירות. התסקיר אף הוא המליץ על ענישה שהיא באופייה שיקומית ולא מוחשית. הנאשם לא נמצא מתאים לעבודות שירות.

(30) אציין ולא אסתיר בהקשר זה, כי כל עונש שירוצה באמצעות עבודות כאמור הוא בעיניי מקל מידי בנסיבות העניין ואינו הולם את חומרת המעשה ולא נותן מענה ראוי לגורמי הסיכון להישנות העבירה על-ידי העושה. אשר לתסקיר, ומבלי להמעיט חלילה בחשיבותו, אך כאמור, התסקיר באופיו נותן מענה בהיבט השיקומי ולא הענישתי-הרתעתי. הלכה היא כי בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן וכי שיקול הדעת הסופי לעניין היקף העונש וטיבו מסור לידי של בית המשפט, כאשר המלצות שירות המבחן הן חלק מהשיקולים הרבים שעל בית המשפט לשקול בבואו לגזור את הדין. "משקלן של המלצות שירות המבחן שלא להטיל עונש מאסר בפועל פוחת שעה שחומרת העבירה בה עסקינן הינה כה גבוהה, כמו במקרה דנן בו איימו השניים על שוטרים ותקפו אותם, עד שלא ניתן לשעות להמלצות אלה" [עניין הייב לעיל, פסק 9].

(31) בהתחלה נטיתי לשקול להשית עונש זה אך ברמה מוחשית ומרתיעה, תוך מתן דגש מנגד לנסיבות האישיות-הרפואיות והמשפחתיות של הנאשם וכן מאחר וזו הייתה גם עמדתה הראשונית של המאשימה. מאחר והוא כבר נמצא לא מתאים לכך מטעמים רפואיים, מתחייבת ענישה כאמור שתאזן בין מכלול השיקולים לעיל, תיתן ביטוי להיבט העונשי-הרתעתי-שיקומי מצד אחד, ולנסיבותיו האישיות של הנאשם מצד שני. ככלל, מצב בריאותי, אף אם הוא קשה, אינו פוטר מעונש מאסר מאחורי סורג ובריח [רע"פ 1076/16 חיים כהן נ' מדינת ישראל (11.2.2016)]; ראו גם: פסק דינו של כב' השופט אבו שחאדה בת.פ. (שלום - רמלה) 55262-07-18 מדינת ישראל נ' ליאור בן נתן, פסקה 14 (17.11.2020).

(32) חשוב להזכיר גם, כי לפי סעיף 273 בחוק העונשין, בו הורשע הנאשם, ונוכח חומרת העבירה, המחוקק מצא לקבוע גם עונש מינימלי, וכך לשון הסעיף: "התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק או אדם אחר העוזר לשוטר כשהשוטר ממלא תפקידו כחוק, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות מחודש ימים" (ההדגשה אינה במקור).

(33) בית המשפט ער לכך שהנאשם הוא הורה משמורן על שתי הקטינות. אין להכביר במילים ביחס לזיקתו של הנאשם לבנותיו, ומקל וחומר, כאשר מדובר בילדות קטינות. דבריו לפניי בנדון אשר ניתן היה להתרשם כי נאמרו מדם ליבו, הם ברורים ומובנים. עם זאת, בל נשכח, התנהגותו של הנאשם היא זו אשר הביאה אותו עד הלום. ניתנת הדעת למכלול השיקולים, ובהקשר זה, ניתנת הדעת גם לעובדה לפיה ענייני המשפחה (כעולה מהתסקיר) ידועים לשירותי הרווחה המקומיים.

(34) במכלול של האמור, ראוי היה בנסיבות העניין להשית על הנאשם עונש מוחשי ומרתיע לפי עתירת המאשימה או קרוב לכך. עם זאת, כאמור, בהתחשב בנסיבותיו של הנאשם כפי שפורט לעיל, מוצא למתן במידת מה את העונש.

סיכום

(35) לאור האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) ארבעה חודשי מאסר בפועל, לריצוי ממש. נוכח מצבו הרפואי והמשפחתי של הנאשם, ריצוי מאסרו יחל ביום 2.10.2022. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו במסגרת הליך זה (הכל לפי נתוני שב"ס).

(ב) שמונה חודשי מאסר, שירוצו ככל שהנאשם יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע, תוך שלוש שנים מיום סיום ריצוי עונש המאסר בפועל.

(ג) הנאשם יפצה את השוטר רובר (עד התביעה 3) בסך 7,500 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.9.2021. באחריות המאשימה לעדכן את השוטר בהכרעה זו.

(36) הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 2.10.2022 בשעה 10:00. הנאשם יתאם את כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון: 074-7831077 או 074-7831078. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב במועד המוזכר במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק של גזר הדין.

(37) מורה למאשימה, להודיע ללשכת הרווחה ברשות המקומית שבה מתגורר הנאשם עם בנותיו, בתוצאת גזר הדין. המאשימה תעשה כן תוך 15 יום. המאשימה גם תוודא המצאת העדכון האמור ותגיש הודעה מתאימה לבית המשפט תוך 3 ימים מעת ביצועו. חזקה כי שירותי הרווחה יטפלו בנושא מול ועם המשפחה בכל האמצעים הדרושים לפי סמכויותיהם שבדין וברגישות המתחייבת, לשם היערכות ריצוי עונשו של הנאשם כאמור.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ג ניסן תשפ"ב, 24 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.